

Побачення за передбаченням

КУПИТИ

Скільки днів триває кохання?

Дафна Белл усе життя покладалася на підказки всесвіту. Щоразу, коли вона знайомилася з новим хлопцем, з'являвся загадковий папірець із його ім'ям і точною кількістю днів, які вони проведуть разом. Три дні в Парижі з Мартеном. П'ять тижнів із Ноа в Сан-Франциско. Три місяці з Х'юго - колишнім, який став найкращим другом.

На одному із побачень наосліп Дафна отримує папірець лише з іменем: Джейк. Без чисел. Без підказок. Без передбачень.

Розкажи правду, правду, правду.

Елізабет Гілберт

Розділ перший

Папірець був порожнім, за винятком написаного імені — Джейк. Усього-на-всього п'ять літер на кремовому тлі з чітким обрамленням, і більше нічого. Ця записка важлива, я відчуваю її значущість.

Я знайшла її, просунуту під двері моєї кімнати, коли збиралася на вечерю. Якщо вірити цій самій записці: за вечерею мені випаде нагода зустріти чоловіка, з яким проведу решту життя. Таке зі мною трапляється вперше. Доля не роздає однакових карт двічі.

Ресторан розташований у районі Західного Голлівуду, неподалік від дому, тому мені й подобається цей заклад. Якщо трапиться отримати одну з таких записок, скажімо, за десертом, і в ній буде вказано: «Дві години», — я можу доволі швидко розпрощатися та повернутися до своїх справ.

Наприкінці літа теплі ночі Лос-Анджелеса стають прохолоднішими. Сьогодні здійнявся вітерець, ніби нагадуючи, що осінь не навідується сама. Я заправляю пасмо за вухо, відкидаю волосся за плечі, потім підіймаюся сходами й відчиняю двері.

— Привіт, Дафно, — одразу впізнає мене й вітається хостес «Gracias Madre», затишного веганського мексиканського ресторанчика на Мероуз-авеню. Її звуть Марісса. Я знаю, що колись вона працювала в барі «The Pikey» на бульварі Сансет, перш ніж заклад зачинився.

— Ти в нас сьогодні перша відвідувачка, хочеш сісти за столик?

Це напрочуд гарне місце: за баром розкинувся просторий та жвавий дворик. По всьому ресторану розставлені деревця в горщиках, зала й теракотова порцелянова підлога залиті теплим медовим світлом підвісних скляних ламп.

Я почуваюся нервово, що мені аж ніяк не властиво. На мені чорний топ із зав'язками на шії, прямі джинси «Левайс» і неонові туфлі на низьких підборах. Можливо, вартувало підібрати інше вбрання, більш романтичне,

з огляду на те, що це має бути моє останнє перше побачення, але так я була одягнена, коли знайшла записку, тому вже як є.

— Авжеж, — відповідаю. — Мені подобається твій комбінезон, — вказую на джинсовий ромпер Марісси. Я б ніколи в житті не змогла гарно носити такий одяг, але їй, на диво, вдається.

— Він із того вінтажного магазинчика на Мелроуз, я прислухалася до твоєї поради.

— На вигляд ретро, — промовляю я, поки ми йдемо. — Крута річ.

У Західному Голлівуді було кілька секондхендів, але серед них «Вейстленд» — найкращий. У мене не так багато хобі, але пошук класних вінтажних речей точно одне з них.

Марісса підводить мене до столика у віддаленому куті ресторану, звідки можна споглядати увесь заклад, і я дістаю телефон.

Повідомлення від моєї матері, Дебри: Золотце, ти переглянула фотографії, які я тобі надіслала? Вона фотограф-початківець, а ще не на жарт зацікавлена мезузами.

Звісно, що ні.

Інше повідомлення від власника квартири, Майка, де він питає, чи приходили сьогодні садівники. Відправляю емоджі. Теж відповідь «ні». У зам'юченому груповому чаті шквал нових сповіщень: щось від друзів із часів коледжу про дівич-вечір Морган. Половину цих людей я не бачила добрий десяток років, тому й здивована, що вони додають мене у групи, де листуються.

Ще одне з повідомлень — від Х'юго, мого колишнього хлопця (до нього ми ще повернемося): Ну що?

Його ще немає, — відповідаю. — Я сама тільки-но сіла.

Трохи подумавши, чи варто розповісти, що цього разу вперше записка була порожньою, я вирішую не говорити. Настрій «я ось-ось зустріну свого соулмейта» заслуговує на розмову віч-на-віч або принаймні по телефону. Останнім часом ми й так забагато сенсу вкладаємо в надто короткі повідомлення.

Вип'ємо пізніше? Я зустрічаюся з Наталі в «Craig's», буду вільний по восьмій.

Я намагаюся пригадати, хто така Наталі. Дівчина, з якою Х'юго познайомився на заняттях із бікрам-йоги? Чи яку знайшов у «Bumble»? Можливо.

Кладу телефон на стіл екраном донизу.

Минає п'ять хвилин, десять. Я замовляю собі коктейль, одну з версій альтернативних «маргарит», з агаваю та копченим халапеньйо. Він солоний та гострий на смак.

«Запізнюється», — думаю я. Не ідеально, але жити з цим можна. Років п'ять тому, коли ми з Х'юго розійшлися, я вирішила з'являтися на зустрічі вчасно. І мені досить добре це вдавалося, навіть попри типові затори Лос-Анджелеса. Достатньо лиш навчитися відчувати ритм міста. Не намагатися дістатися до Західного Голлівуду з Брентвуда пообідді, від Вілшир до бульвару Вествуд завжди ремонтні роботи, тому краще завернути на Сансет. Шлях від Сан Вінсенте через Севенс-стріт до Тихоокеанського шосе — найдовший, якщо кортить дістатися Малібу, але найгарніший.

Мій телефон дзеленькнув. Ще одне повідомлення від мами: ?.

Мої батьки живуть в Палісейдс, по інший бік 405-ї автомагістралі. Палісейдс — це як Плезантвіль із будинками у стилі кейп-код', зі своїм торговельним центром, в якому неабияк серйозно ставляться до свят.

У захваті! — відповідаю я, навіть не заглядаючи в повідомлення тепер вже електронною поштою. Минулого тижня мама надіслала мені лінк на цілу папку в хмарному сховищі «Dropbox» із фотографіями свого рабина в саду в різних стадіях оголеності. Думаю пояснити їй, що якщо вже вона захоплюється юдаїзмом та фотографією, це не означає, що всі її світлини мають бути натхненні юдаїкою, або що її самоідентифікація в ролі фотографа має цим обмежуватися, але, зрештою, вирішую цього не робити. Щоб це розтлумачити, треба більше ніж два повідомлення, а я хочу бути присутньою у моменті.

Тут і зараз.

Тридцять три роки, шість серйозних стосунків, сорок два перших побачення та вихідні в Парижі.

І ось тобі маєш — перша й остання порожня записка.

— Дафно?

Я підіймаю погляд і помічаю чоловіка набагато вищого за мене, із легкою сивиною в каштановому волоссі та темно-зеленими очима. На ньому сорочка, джинси, а в руках одна червона троянда.

— Привіт, — озиваюся до нього і підводжуся, щоб... Щоб що? Обійняти його? І знову сідаю.

Він простягає мені троянду. Його голос приємний та знайомий:

— Я подумав, що це послугує належною компенсацією за запізнення на п'ятнадцять хвилин.

Коли чоловік усміхається, зморшки довкола його очей збираються у складочки.

— Слушно, — відказую я і беру троянду. — Що ж так затримало?

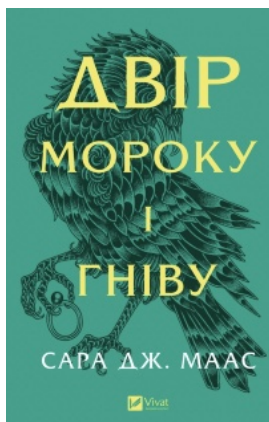
Він хитає головою, мовляв, ну й питаннячко.

— Скільки у нас часу? — питає мене Джейк.

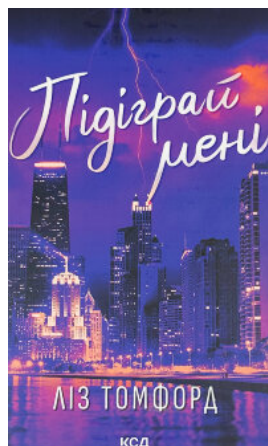
Я вдивляюся в нього. Він навпроти мене, справжній. Має родимку під підборіддям, зморшку в куточку лівого ока. Усі ці найменші деталі роблять його справжнім, роблять людиною, моєю людиною.

— Досхочу, — кажу я. — У нас його скільки завгодно.

Рекомендована література

Двір мороку і гніву.
Книга 2

Підіграй мені. Місто
вітрів. Книга 4

Трон в'язня. Книга 2

Ігри (Twisted #2)

Бездоганний

Харизмат. Pro domo
sua. Книга 1

Перейти до категорії
Романи

КУПИТИ